

Andrian ADAM

Masterand, Facultatea de Jurnalism
și Științe ale Comunicării, USM

„MICUL INFERN” DIN PARADIS

Echipa Teatrului Național „I.L. Caragiale” din București nu a încetat să bucure și să încânte publicul cu spectacole extraordinare, jucate pe scena Naționalului din Chișinău. Cu siguranță, iubitorii de cultură prezenți la acest început neordinar de stagione vor păstra în memorie cele câteva bijuterii ale teatrului bucureștean.

Printre piesele jucate se numără și *Micul infern* de Mircea Ștefănescu, un tablou al căsniciei burgheze din secolul trecut, o comedie sentimentală cu o prestație de excepție a actorilor de peste Prut. Publicul este invitatul familiei Arbore, formată din mama-soacră – distinsa Ileana Stana-Ionescu, actrița ce a jucat în trecut rolul soției în aceeași piesă, soția (Viorica) – Ilinca Goia, soțul (Sandu) – Liviu Lucaci, alături de prietenul credincios de-o viață, Marius Rizea (Cornel), și de umilul lor servitor, Mielu – Daniel Badale. Spectatorii au ocazia să descopere viața lor controversată, dragostea, dar și micile secrete pe care le ascund.

Povestea conjugală începe cu un mic incident – Viorica se ceartă cu Sandu pentru că află despre demisionarea lui din armată. Mama-soacră acompaniază fiica cu un bombardament de muștrări și învinuiri de lașitate. Ea fiind o succesoare a „dinastiei” militare, nu poate admite un „laș” în familie. Oare fiica ei nu merită un erou, căzut pe câmpul de luptă? Nu merită să fie *generăleasă*?

COBORÂREA ÎN IAD CONTINUĂ, DAR FINALUL E O SURPRIZĂ CARE DEZVĂLUIE CĂ PARADISUL CONJUGAL POATE FI ATINS ȘI LA O VÂRSTĂ ÎNAINȚATĂ.

Infernul la scară redusă este locul unde mama-soacră e și spioană, și dictator cu o longevitate de invidiat, dar și momentul în care te *retragi* cu jumătatea ta și cineva intră pe ușă exact în aceeași clipă. Mama-soacră este unicul personaj care nu a meritat prenume, fiind comună pentru toate familiile, dar fiind și subiect al multor bancuri piperate. Un alt personaj comic este Cornel – ținta glumelor și a batjocurii. El e un *oftător* melancolic, care suferă de dragoste neîmpărtășită pentru Viorica, fiind totodată și o sursă nepuizabilă de probleme, create prin aparițiile sale neașteptate.

Cu decorații puține, spectacolul reușește totuși să redea atmosfera de epocă, precum și tranzițiile timpului – automobilul care se conturează peste geam, mobila, hainele –

toate sunt purtătoare ale caracterului epocii. Piesa, pe parcursul celor trei acte, ne plimbă prin timpurile războaielor mondiale și ale dictaturii ceaușiste. Coborârea în iad continuă, dar finalul e o surpriză care dezvăluie că paradisul conjugal poate fi atins și la o vârstă înaintată.

Piesa respiră un umor rafinat, fără excese, scenele sunt clasice, iar cei care preferă acțiunea riscă să nu perceapă frumusețea jocului.

Scrisă în 1948, piesa nu a obținut inițial aprobarea de a fi montată în București, pentru că nu prezenta realitățile noului regim. Premiera absolută a avut loc în 1948 la Teatrul Mic și presa din acea vreme a împărțit lumea în două tabere: una favorabilă, cealaltă ostilă. Comedia a avut parte de elogi, dar și de insulte grave și din anumite considerente nu s-a mai jucat timp de douăzeci de ani. În 1968 a fost redată publicului, iar în acest an a ajuns în premieră și la Chișinău prin intermediul turneului „Teatrul românesc la București și Chișinău”, susținut de Institutul Cultural Român „Mihai Eminescu” de la Chișinău.